

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ไตรภูมิพระร่วงเป็นวรรณคดีสมัยสุโขทัยเรื่องหนึ่งที่ได้ชื่อว่า มีอิทธิพลต่อความเชื่อ และการดำเนินชีวิตของคนไทยในสังคมมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้เนื้อหาที่ปรากฏนั้น เป็นการเชื่อมโยงความเชื่อเกี่ยวกับการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์ใน 3 ภูมิ คือ กามภูมิ รูปภูมิ และอรุณภูมิ ซึ่งเป็นผลมาจากการประพฤติปฏิบัติของตนเองเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ สะท้อนไปสู่การรับผลบุญผลกรรมของตนที่ได้กระทำไว้ และความเชื่อดังกล่าวนี้เองที่เป็นแรงผลักดันให้มนุษย์ยึดถือและปฏิบัติตนอยู่ในหลักธรรมของพุทธศาสนา ตลอดจนกฎระเบียบของสังคม ทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข “ไตรภูมิพระร่วงเดิมมีชื่อว่า เตภูมิกถา หรือ ไตรภูมิกถา แต่เนื่องจากมีหนังสือที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องไตรภูมิหลายฉบับด้วยกัน ทั้งเขียนด้วยภาษาไทย เขมร และลาว ดังนั้นเพื่อให้แตกต่างกว่าฉบับอื่น และเพื่อให้เป็นที่เข้าใจได้ง่าย ๆ ว่าหมายถึงฉบับใด และเพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติพระมหากษัตริย์ราชวงศ์พระร่วง สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพ ผู้ทรงเป็นนายกหอพระสมุดแห่งชาติ จึงทรงเปลี่ยนชื่อเป็น ไตรภูมิพระร่วง ในการพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2455” (จันเนา ฐิติน, 2527, หน้า 29)

เนื้อเรื่องของไตรภูมิพระร่วงดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นนั้นประกอบด้วย “คาถานมัสการบานแผนกเดิม การจำแนกภูมิทั้งสาม ลักษณะการปฏิสนธิในภูมิทั้งสาม ลักษณะภูมิต่าง ๆ คุณสมบัติของผู้ไปเกิดในภูมิต่าง ๆ ตั้งแต่ นรก ตีรจจัน เปต อสุรกาย มนุษย์ สวรรค์ และพรหม การเวียนว่ายตายเกิดของมนุษย์ในนรกภูมิต่าง ๆ ลักษณะของจักรวาล การแตกดับของภูมิทั้งสาม กำเนิดโลกใหม่ ความจำเป็นที่ต้องมีผู้นำ ความไม่เที่ยงของสรรพสิ่ง และการปฏิบัติเพื่อบรรลุนิพพาน” (พิชิต อัครนิจ, 2536, หน้า 46)

จากเนื้อหาดังกล่าวนี้เองที่มีอิทธิพล ต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคม อันเป็นความเชื่อที่สืบทอดมาจนถึงปัจจุบันในด้านรูปแบบ ของคำสอนทางพระพุทธศาสนา ที่มนุษย์ใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งยังเป็นสิ่งที่จรรโลงสังคมให้มีความสุขมาตลอดทุกยุคทุกสมัย นอกจากจะมีอิทธิพลต่อมนุษย์และสังคมดังที่ได้กล่าวแล้วนั้น ไตรภูมิพระร่วงยังมีความสำคัญต่อการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ทั้งด้านความเชื่อ ศาสนา ภาษาและวรรณคดี

เนื่องจากเป็นวรรณคดีที่ผ่านการคัดเลือก กลั่นกรอง และสืบค้นมาเป็นอย่างดีดังที่ สนิท ตั้งทวี กล่าวไว้ว่า “นับว่าเป็นหนังสือวรรณคดีเล่มแรกที่เกิดจากการค้นคว้า (วิจัย) จากคัมภีร์พระพุทธศาสนาถึง 30 คัมภีร์ จึงนับว่าเป็นหนังสือที่มีหลักฐานในการแต่ง เหมาะที่จะนำไปอ้างอิงได้” (สนิท ตั้งทวี, 2528. หน้า 40) หรือที่ เกษม ขนานบแก้ว กล่าวถึงไตรภูมิพระร่วงไว้ว่า “ไตรภูมิพระร่วง เป็นพระราชนิพนธ์ของพระมหากษัตริย์ราชาลิไท (พญาลิไท) เป็นวรรณคดีทางพระพุทธศาสนาเรื่องแรกที่เขียนขึ้นจากการค้นคว้ารวบรวมจากคัมภีร์ต่าง ๆ ทางพระพุทธศาสนา (ส่วนมากเป็นคัมภีร์ชั้นอรรถกถา) ไม่น้อยกว่า 30 คัมภีร์ จึงนับว่าเป็นวรรณคดีเรื่องแรกของไทยที่มีลักษณะเป็น “วิทยานิพนธ์” (เกษม ขนานบแก้ว, 2540. หน้า 88)

จากการค้นคว้าคัมภีร์ทางพุทธศาสนาหลาย ๆ เล่ม จนมาเป็นไตรภูมิพระร่วงนี้เองที่แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของวรรณคดีเรื่องนี้ ทั้งด้านที่ใช้เป็นหลักในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ หรือด้านของการใช้ภาษา ที่ถ่ายทอดออกมาให้เห็นถึงภาพพจน์ที่ต้องการกล่าวถึงได้เป็นอย่างดี ดังที่ ทวีพร ประภอบสุข กล่าวไว้ว่า “ในแง่ของวรรณคดีนั้น ไตรภูมิพระร่วง จะเป็นแม่บทของวรรณคดีเรื่องต่าง ๆ เกือบทุกเรื่อง เป็นป่อเกิดของความคิด และการบันดาลใจให้กวีและศิลปินนำไปแต่งหนังสือของตน และเขียนรูปภาพตามผนังโบสถ์ศาลา วัด ตลอดจนสำนวนเปรียบเทียบกับใช้ในวรรณคดีหลายเรื่อง สำนวนเปรียบเทียบส่วนมาก จะได้จากไตรภูมิพระร่วง เช่น ผอมเหมือนเปรต ขอให้ตกรกขุมเวจี ยินดีดังได้โสฬสข้างเอราวัด เสียงเหมือนนกกกรวิก เกียรติเป็นพรหมลูกฟัก ฯลฯ” (ทวีพร ประภอบสุข, 2529. หน้า 69) หรือที่ สนม คุรุทเมือง กล่าวถึงไตรภูมิพระร่วงไว้ว่า “หัวใจที่สำคัญของไตรภูมิพระร่วงคือ การแสดงให้เห็นถึงความจริงที่ว่า “ฝูงสัตว์ทั้งหลายอันเกิดในไตรภพนี้ แม้วามียศศักดิ์สมบัติก็ดี คือตั้งว่าพระมหากษัตริย์ราชานั้นก็ดี ตั้งพระอินทร์เจ้าไตรตรึงษ์พิภพก็ดี ตั้งพระพรหมก็ดี ทั้งนี้หอนย่นอยู่นั่นคงในยศศักดิ์สมบัติได้เลยสักคาบ เทียรย่อมรู้ดิบหายรู้ตายรู้พลัดพรากจากสมบัตินั้นแล” ดังนั้น อุดมการณ์ของไตรภูมิพระร่วง มุ่งให้หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด คือการนิพพานโดยให้ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า” (สนม คุรุทเมือง, ม.ป.ป. หน้า 232) จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นว่าไตรภูมิพระร่วงทรงไว้ซึ่งคุณค่าอันไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าวรรณคดีเรื่องอื่น ๆ

เป็นที่น่าสังเกตว่า อิทธิพลและความเชื่อที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วงนั้นยังคงสืบเนื่องมาสู่ยุคปัจจุบันได้อย่างไม่เสื่อมคลาย โดยเฉพาะความเชื่อในเรื่องเกี่ยวกับภพภูมิทั้ง 3 และการเวียนว่ายตายเกิดอย่างแนบแน่น ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการเผยแพร่ของไตรภูมิพระร่วงนั้น ออกมาในรูปแบบทางศาสนา อีกทั้งเนื้อหาที่ปรากฏก็มีส่วนที่เกี่ยวของสัมพันธ์กันกับความเชื่อของมนุษย์ที่มีมาแต่ดั้งเดิมเกี่ยวกับการนับถือภูตผีวิญญาณ เป็นผลให้ไตรภูมิพระร่วงยังคงมีอิทธิพลต่อ

สังคมไทยมาจนถึงปัจจุบัน แต่หากจะถามถึงความเป็นมาของความเชื่อต่าง ๆ เหล่านี้ว่ามาจากที่ใด มีที่มาที่ไปอย่างไร ก็คงจะมีผู้รู้เพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะรู้อย่างละเอียดลึกซึ้ง และสามารถอธิบายเรื่องราวได้ ด้วยเหตุที่ในสังคมปัจจุบันจะหาผู้ที่ศึกษาไตรภูมิพระร่วงอย่างแท้จริงนั้นยังน้อยมาก ซึ่งสาเหตุก็คงจะมาจากหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการใช้ภาษาที่เป็นคำโบราณ คำยืมและคำที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ทำให้รู้สึกค่อนข้างยากหรือน่าเบื่อหน่ายในการที่จะศึกษา ดังที่ นิยะดา เหล่าสุนทร กล่าวไว้ว่า “นับตั้งแต่บัดนั้นมา ไตรภูมิ พระร่วงก็เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย แต่อุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่งของการศึกษาวรรณกรรมเรื่องนี้ ก็คือ ภาษา ซึ่งประกอบด้วยโบราณคดีศัพท์เป็นจำนวนมาก และสำนวนซึ่งปัจจุบันไม่มีที่ใช้แล้ว” (นิยะดา เหล่าสุนทร, 2543. หน้า 12) หรือที่ ประเสริฐ ณ นคร กล่าวไว้ว่า “ไตรภูมิภค (ไตรภูมิ พระร่วง) เป็นวรรณคดีสมัยสุโขทัย และเป็นวรรณคดีทางพระพุทธศาสนาที่สำคัญเล่มหนึ่ง ของไทย ซึ่งพระมหากษัตริย์ราชที่ 1 (พญาลิไท) ทรงนิพนธ์ขึ้นเมื่อ พ.ศ.1888 เพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา ดังนั้นคำศัพท์ในไตรภูมิภคส่วนใหญ่จึงเป็นคำโบราณ คำภาษาถิ่น คำศัพท์ในพระพุทธศาสนา และยังมีคำบาลีสันสกฤต เขมรอีกด้วย” (ประเสริฐ ณ นคร, 2544. หน้า 1) ด้วยสาเหตุดังกล่าว จึงทำให้ไม่ค่อยมีใครให้ความสนใจที่จะศึกษาไตรภูมิพระร่วงเท่าใดนัก ไตรภูมิพระร่วงจึงเป็นเสมือนเพชรน้ำเอกที่จมอยู่ในตม และด้วยเหตุที่อุปสรรคของการศึกษา วรรณคดีเรื่องนี้คือ ภาษาซึ่งเป็นภาษาคำโบราณ คำศัพท์ทางพระพุทธศาสนา และคำยืม ทั้งที่เป็นภาษาบาลี สันสกฤต ภาษาเขมร แต่คุณค่าและเนื้อหาสาระของหนังสือไตรภูมิพระร่วงล้วนน่า ศึกษาค้นคว้า เพราะนอกจากจะให้ความรู้ทางพระพุทธศาสนาที่ลึกซึ้งแล้วยังให้ความรู้ทางด้านอักษรศาสตร์ ภาษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และโลกศาสตร์เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าคำยืมทุกประเภทที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง ซึ่งจะช่วยให้ทราบชนิดของคำยืมและความหมายของคำยืมเหล่านั้น อันจะทำให้สามารถเข้าใจเนื้อหาวรรณคดีเรื่องนี้ได้อย่างแจ่มแจ้งและละเอียดลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. รวบรวมคำยืมที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง
2. วิเคราะห์คำยืมที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าจะให้ประโยชน์ดังนี้

1. ทำให้รู้ความหมายของคำยืมที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง
2. ทำให้รู้ที่มาของคำยืมและประเภทของคำยืมที่ปรากฏอยู่ในไตรภูมิพระร่วง
3. ทำให้เข้าใจเนื้อหาของไตรภูมิพระร่วงได้อย่างแจ่มแจ้งและละเอียดลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น
4. เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับคำยืม ทั้งในระดับมัธยมศึกษาและ

อุดมศึกษา

5. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับคำยืมในวรรณคดีเรื่องอื่นๆ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ขอบเขตด้านข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าวิเคราะห์คำยืมในหนังสือไตรภูมิพระร่วง

ของพระญาติไทย ฉบับสำนักพิมพ์ ศิลปาบรรณาคาร

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. ในการศึกษาคำยืมที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง ของพระญาติไทย จะจำแนกประเภทของคำตามที่มาของคำ ดังนี้

- 1.1 คำภาษาบาลี
- 1.2 คำภาษาสันสกฤต
- 1.3 คำที่เป็นทั้งภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต
- 1.4 คำภาษาเขมร
- 1.5 คำภาษาอื่น ๆ

2. ในการศึกษาลักษณะการนำคำยืมมาใช้ภาษาไทยในไตรภูมิพระร่วง จะจำแนกประเภทการนำคำยืมมาใช้ในลักษณะดังต่อไปนี้

- 2.1 คำมูล
- 2.2 คำสมาส
- 2.3 คำสนธิ
- 2.4 คำประสม
- 2.5 คำซ้อน
- 2.6 คำซ้ำ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การเก็บรวบรวมคำยืม จะเก็บรวบรวมตั้งแต่หน้าบานแพนงเป็นต้นไป โดยเก็บคำเฉพาะในข้อความที่เป็นร้อยแก้วเท่านั้น คาถาและจรรยาบทจะไม่เก็บมารวบรวม
2. การเก็บรวบรวมคำยืม จะเก็บคำยืมแต่ละหน้า แต่ละบรรทัดเรียงไปตามลำดับ ทั้งที่เป็นคำ ข้อความ หรือวลี ที่มีคำยืมปรากฏอยู่ ส่วนคำยืมที่ซ้ำกันจะไม่เก็บมารวบรวม
3. คำยืมที่มีข้อสันนิษฐาน เมื่อวิเคราะห์จะวิเคราะห์คำที่เป็นข้อสันนิษฐาน
4. คำใดที่เขียนไม่ถูกต้อง หรือเขียนแบบโบราณ เมื่อรวบรวมจะเขียนทั้งคำที่ปรากฏอยู่ในไตรภูมิพระร่วงก่อนและต่อด้วยคำที่ถูกต้องเช่น อายุชัย, อายุชัย หรือ สุนุกณี, สุนุก เป็นต้น และจะให้นิยามคำ วิเคราะห์ที่มาของคำ เฉพาะคำที่ถูกต้องตามพจนานุกรมเท่านั้น
5. การยกตัวอย่างข้อความประกอบคำยืมที่รวบรวม คำยืมทุกคำที่รวบรวมจะมี ข้อความที่คำยืมนั้นปรากฏอยู่ประกอบไว้ตอนท้าย โดยการระบุเลขลำดับบรรทัดไว้ด้วย
6. การให้นิยามความหมายคำ จะให้ความหมายคำที่สัมพันธ์กับบริบทในไตรภูมิพระร่วง
7. คำยืมที่เป็นคำสมาส คำสนธิ คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ จะแยกคำและให้ความหมายย่อยของคำยืมแต่ละคำ พร้อมบอกที่มาของคำไว้ในวงเล็บ
8. คำยืมใดที่มีอุปสรรค นิบาต ปัจจัย และอาคมประกอบอยู่ด้วย จะไม่แยกวิเคราะห์ต่างหาก
9. คำยืมที่เขียนเหมือนกันและมีความหมายเหมือนกัน แต่ใช้ในหลายที่หลายข้อความจะวิเคราะห์เพียงครั้งเดียว

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คณะผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นศึกษารวบรวมข้อมูล
 - 1.1 ศึกษาหนังสือไตรภูมิพระร่วงของพระญาติไทย ฉบับสำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร
 - 1.2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืม เพื่อเป็นแนวทางในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า
 - 1.3 รวบรวมคำยืมที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง ของญาติไทย โดยใช้หลักการสังเกตคำยืมภาษาบาลีสันสกฤตจากหนังสือพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 พทานุกรม บาลีไทยอังกฤษสันสกฤต ฉบับพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ หนังสือภาษาบาลีสันสกฤตที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย ของ วิสันต์ กุฎแก้ว หนังสือพจนานุกรมบาลี-ไทย ฉบับนักศึกษา ของพระอุตรคณาธิการ (ชวินทร์ สระคำ) และจำลอง สารพัตนีก หนังสือบาลี-สันสกฤต ที่เกี่ยวกับภาษาไทย ของปรีชา ทิชนพงศ์ หนังสือภาษาบาลี - สันสกฤตในภาษาไทย ของสุภาพร

มากแจ้ง หนังสือหลักภาษาไทยว่าด้วยคำไทย ที่มาจากบาลีและสันสกฤต ของ เอื้อน เล่งเจริญ และหนังสือบาลี-สันสกฤตที่สัมพันธ์กับภาษาไทย ของ สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ ใช้หลักการสังเกตคำเขมรจากหนังสือพจนานุกรมภาษาเขมร ของพระยาอนุমানราชธน หนังสือคำยืมภาษาต่างประเทศ ชุดภาษาเขมรในภาษาไทย ของกตัญญู ชูชื่น หนังสือพจนานุกรมเขมร (สุรินทร์)-ไทย-อังกฤษ ของ ทะณัน จันทรพันธุ์ และชาติชาย พรหมจักรินทร์ และใช้หลักสังเกตคำยืมประเภทอื่น ๆ จากหนังสือพจนานุกรม คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ ของพรทิพย์ แฟงสุด หนังสือคำยืมในภาษาไทย ของ ปิยนิตย์ เปี่ยมงาม แล้วนำคำยืมที่ได้จากการรวบรวมมาตรวจสอบทบทวนเพื่อให้แน่ใจว่า เป็นคำยืม ชนิดนั้น ๆ พร้อมให้นิยามความหมาย และยกข้อความประกอบ

2. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 นำคำยืมที่รวบรวมมาได้ไปค้นหาที่มาของคำและความหมายจากหนังสือและพจนานุกรม ปทานุกรมฉบับต่าง ๆ และให้นิยามความหมายคำยืม โดยศึกษาความหมายจากหนังสือพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 และ พ.ศ. 2542 หนังสือพจนานุกรมศัพท์วรรณคดี สมัยสุโขทัย ไตรภูมิภิกษา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน หนังสือพจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์ พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม ของพระราชวรณีย์ (ประยูรค์ ปยุตฺโต) ปทานุกรม บาลีไทย อังกฤษ สันสกฤต ฉบับพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระจันทบุรี นฤนาถ หนังสือพจนานุกรมภาษาเขมร ฉบับทุนพระยาอนุমানราชธน

2.2 นำคำยืมที่รวบรวมมาวิเคราะห์ โดยจัดประเภทคำยืมเป็น 5 กลุ่ม คือ คำภาษาบาลี คำภาษาสันสกฤต คำที่เป็นทั้งภาษาบาลีและสันสกฤต คำเขมร และคำยืมภาษาอื่น ๆ

2.3 นำคำยืมที่รวบรวมมาได้ มาพิจารณาและศึกษาวิเคราะห์วิธีการนำมาใช้ในภาษาไทยในประเด็นต่อไปนี้

2.3.1 คำมูล

2.3.2 คำสมาส

2.3.3 คำสนธิ

2.3.4 คำประสม

2.3.5 คำซ้อน

2.3.5 คำซ้ำ

3. ชั้นสรุปและอภิปรายผล

3.1 สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

3.2 อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า และข้อเสนอแนะ

4. ชั้นเสนอข้อมูล

ในการนำเสนอข้อมูล จะนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ โดยแบ่งเป็น 5 บทดังนี้

บทที่ 1 บทนำ

ภูมิหลัง

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ข้อตกลงเบื้องต้น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

- ความหมายของไตรภูมิ
- ความเป็นมาของไตรภูมิพระร่วง
- เนื้อหาของไตรภูมิพระร่วง
- คุณค่าของไตรภูมิพระร่วง
- ความหมายของคำยืม
- ประเภทของการยืม
- สาเหตุของการยืม
- ลักษณะของการยืม
- คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

- คำยืม
- ไตรภูมิพระร่วง

บทที่ 3 การรวบรวมคำยืม

บทที่ 4 การวิเคราะห์คำยืม

บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

- จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
- วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า
- สรุปผลการศึกษาค้นคว้า
- อภิปรายผล
- ข้อเสนอแนะ

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก ดรรชนีคำยืม

ภาคผนวก ข พระราชประวัติของพระมหากษัตริย์ราชที่ 1 (พญาลิไท)

ภาคผนวก ค ซิติรอมเนื้อเรื่องไตรภูมิพระร่วง

ภาคผนวก ง รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก จ ประวัติผู้ศึกษาค้นคว้า

